

Η Αμερική, η χώρα των θαυμάτων, η χώρα των θαυμάτων του εμπορίου, των κινηματογραφικών «αστεριών» και των «αγκυροδεμένων», παρ' όλη την τραγική κρίση της, εξακολουθεί πάντα να είναι ο έλκευτος Παράδεισος για τα κορίτσια και τους νέους της Ερώσης, που φιλοδοξούν να γίνουν μία ημέρα θαύματα...

Η Νέα Υόρκη, η πρωτεύουσα μητρόπολις των ορανοφανών με το πολύχρομο θέαμα του νυχτερινού Μπρονξ, της Μονιάττης του Νέου Κόσμου και την άριστοκρατική Πήματη λεωφόρο της με τα αυτοκρατορικά μέγαρα κάθε περιχρησισσών δολαρίων, είναι ένας μαγικός αντικατοπτρισμός που σαγηνεύει ακατανίκητα τα κορίτσια και τους νέους της Ερώσης, με την ίδια τρέλλα, όπως ακριβώς μαγεύει ένα διασημένο κάρναβι μεσα στη φλογερή ξημοιά πατρίδα μιας καταπράσινης οάσεως με δροσερά νερά.

Κι' αλήθεια, όλα αυτά δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ένας φαντασμογραφικός αντικατοπτρισμός κι' ένα ψεύτικο όνειρο... Τα όμορφα κορίτσια της Αμερικής που φιλοδοξούν, όπως και τα κορίτσια της Ερώσης, να παντρευτούν μία ημέρα έναν πολυεκατομμυριόχο, ούτε προσέχουν διόλου τον έπισημο Παράδεισο τους. Γι' αυτό, η μαγική χώρα στην οποία πραγματοποιούνται όλα τα τρέλλα όνειρα, είναι η Ερώση με την εδύση πρωτεύουσά της, το Παρίσι!

Πώς θα μπορούσε να πιστέψει ένα τέτοιο πράγμα; Ποιος θα μπορούσε να φαντασθεί ότι η Αμερικανίδες απαντούνται την χειρονομία πατρίδα τους κι' όνειροφάντασμα ένα ταξίδι στην Ερώση, για να κάνουν την τύχη τους ανάμεσα στην κοσμοπολιτική κοινωνία του Παρισιού; Κι' όμως είναι κάτι περισσότερο από αλήθεια αυτό. Τα φτωχά αλλά όμορφα κορίτσια του Νέου Κόσμου, από το τραγικό «εγκέλι» του θεσπιρίου ως την θαμνική σάν κοφέλα δαχτυλόγραφο, δεν έλπιζαν να βρουν ποτέναι άλλοθι έναν θαυμάσιο άνδρα, παρά μονάχα στη «γηραιά» Ερώση. Γι' αυτό το Παρίσι με την κοσμοπολιτική ζωή του είναι η μητέρα πόλις, στην οποία μία όμορφη γυναίκα μπορεί να συναντήσει σε κάθε όμιλο της έναν Ίνδο μαχαργιά, έναν Ιάπωνα ποίγρηπα, έναν πολυεκατομμυριόχο Νορθ-γουέστ, έναν έκεντρικό Άγγλο λόρδο ή έναν Γάλλο δούκα που έχει παλαιούς πρόγους στη Βανδή ή στη Ναβάρρα και που ζητάει να παντρευτεί μία ξανθιά όμορφη του Νέου Κόσμου, ολο νεύτα, ίγνια και δροσιά.

Ο ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΠΩΣ Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΠΟΛΥΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑΧΟΥΣ

Τι όνειροφάντασμα τα κορίτσια της Αμερικής. Το Παρίσι με τα έκοιλέπευλα του παρκμυσιού. Η έκπληκτική περιπέτεια έξη «γκέρλες» της Νέας Υόρκης. Τα πενταχρόμα «μυνκεν» του Πόλ Πουαριέ. Η μυθιστορηματική άπαγωγή τους από εκδουλούτες Εύρωπαιούς, κτλ. κτλ.

από από την όμορφή της, ώστε δεν έδωσαν να χωρίσει με χωρισμό άμωσος την λίγο έλαφρούτατη γυναίκα του και να παντρευτεί την νεαρή Αμερικανίδα...

Ο Ρούλετ Κρόσμπι πάλι, ένας μεσόκοπος Άγγλος λόρδος, α' είναι ήγειονικό πύσω στην Κομητεία του Κέντ, έρωτεύθηκε την Τζέαν Μάξ Μέρριλ, μία άλλοτε δαχτυλόγραφο α' ένα έπισημο γραφείο του Μπρούκλιν και την παντρεύτηκε μία δωδεκάημερα μετά τη γνωριμία τους στο «Καρόλτον». Ο Άγγλος λόρδος είχε τριετήνοση στην Ποιαριέ με το στείλι ένα «μυνκεν» δέκα όγτώ χρόνων, άναστήματα 1.62 μ. και με κανονικό σωμα, καθώς και με δόξληρη στήληση από τις τελευταίες «εφερασιόν» του, για να διαλέξει μωρίς τοιαύττες για την κόρη του, η οποία βυτερα από λίγες ημέρες έπρόκειτο να γίνει την πρώτη της εμφάνισι στα άνάτσοα του Μπουάργχα, στην έτησια δέξισι τον Άγγλον βασιλέον. Κι' η τύχη ενόνησε την Τζέαν Μάξ Μέρριλ, που είχε το ίδιο άνάτσοα και το κανονικό σωμα της κόρης του έκεντρικού λόρδου. Η γνωριμία τους λοιπόν στο «Καρόλτον» συνεχίστηκε την άλλη ημέρα α' ένα τσάι α' ένα έριστορηματικό ζέντρο των Ήλσιον και κατέληξε, έστερα από μία εβδομάδα, στον έπισημο γάμο τους, στον οποίο παρευρέθη όλη η άγγλική παροχία της κοσμοπόλεως...

Η πιο τυχερή όμως από τις έξη Αμερικανίδες του Πόλ Πουαριέ ήταν η Λη Ρούσοελ, ο αιδεόδης άδηλητός τύπος της μοντέλας νέας, όπως την όνομασαν από την πρώτη στιγμή, η οποία, ούτε λίγο ούτε πολύ, παντρεύτηκε τον πρίγκηπα Σουβάρα, τον γιο του θελικού μαχαργιά του Νεπάλ, ο οποίος, μόλις είχε τελειώσει τις πανεπιστημιακές σπουδές του στο Παρίσι. Η Λη Ρούσοελ έγκατέλειπε άμωσος με τον πολυγαλαμμένο της την Ερώση για την ανσηρόθη Ασία, και δεν θ' άργησει, δίχως άλλο, να καθήσει μία ημέρα ως μαχαργαή στον παραμυθένιο θρόνο του Νεπάλ.

Μά και τ' άλλα δύο «μυνκεν», η Βαρβάρα Χόν και η Ελεάνω Τίσελτον, δεν έμυναν παρανομηνένες. Η πρώτη, όπως μιά αποκαλύπτει η Παρισινή «Ματέν», έγινε γυναίκα του Γάλλου κόμητος ντε Μοριλιάν, ενός από τους μεγαλύτερους χρηματιστάς του Παρισιού, που έχει περιουσία περισσότερο από δεκατέντε έξατομμύρια... Ο κόμης ντε Μοριλιάν είχε συνοδεύσει τη φίλη του, μία τρελή χορεύτρια τον Φολι Μπερζέρο, για να διαλέξει τις θερινές τοιαύττες της από τον οίκο Μόδας του Πόλ Πουαριέ. Έκει λοιπόν, όπως κι' οι άλλοι, γνώρισε τη Βαρβάρα Χόν κι' έγινε κατάλληλος από τη νεανική δροσιά της και το ιδιαίτερο θέλγητρο που έχουν όλες η πραγματικό όμορφες Αμερικανίδες. Στην άζη λοιπόν θέλησε να την κάνει άπόξω φίλη του, στέλνοντας περίπατο την τρελή χορεύτρια. Μά όταν είδε ότι το πενταμορφο «μυνκεν» ήταν άμετάπιστο στο ζήτημα της ήηλης, δέχτηκε πρόθυμα να την παντρευτεί και να την έγκαταστήσει στο πολυτέλες μέγαρο του στη λεωφόρο Μάξ-Μιάν.

Όσο τώρα για την Ελεάνω Τίσελτον, η οποία ήταν έπ' άλληλος θεσπιρίου στο καμπαρέ ή «Ξανθιά Αφροδίτη» του Μπρονξογυαίη, πήρε τον πιο «έξωτιστό» άνδρα απ' όλα τ' άλλα «μυνκεν». Τρις ημέρες μετά την πρώτη της εμφάνισι στα σαλόνια του Πουαριέ, έλαβε μία πρόσκληση από τον Γάϊωνα Σουαρόφο Φουζίτα για ένα τσάι στο «ατέλιέ» του. Έκει λοιπόν η Ελεάνω Τίσελτον έγνωρισε τον Γάϊωνα Ρουσιόβα, ο οποίος λησιόνησε μωριστά στην όμορφη της όλες τις «εφέισες» της «Απο Ανατολής». Της έπρότεινε λοιπόν να γίνει γυναίκα του, κι' όταν η Ελεάνω δέχτηκε, δίχως να σκεπάζεται για το «αρχαίο» του στέγιο της, ο Ρουσιόβα της έκανε δώρο στους άριθώνες ένα μαχαργα-

Η Λη Ρούσοελ

ηχο γλέντι στην Μονιάττη, παντρεύτηκε τον Όλιν Μπερζέρο, τον νεαρό γιο ενός πολυεκατομμυριόχου Σουηδού έφορμιστά. Η Μάντιν Ράιτ, ένα φτωχό κορίτσι, που το είχε ανακαλύψει ο Ρόζεμπεργκ να έρωτεύεται ως ταίας α' ένα συνοικιακό κινηματογράφο, είχε την μεγάλη τύχη να παντρευτεί τον Πάτρικ Ο' Κέλλυ. Ήταν από τους μεγαλύτερους ιδιοκτήτες μεταλλείων της Ιορλανδίας, ο οποίος είχε συνοδεύσει ένα άπόγευμα τη γυναίκα του στα σαλόνια του Πόλ Πουαριέ, για να διαλέξει τις καινούριες τοιαύττες της. Έκει ο Ιορλανδός πολυεκατομμυριόχος, όταν είδε για πρώτη φορά την ξανθιά Μάντιν Ράιτ να έπιδεικνύει στην γυναίκα του με μία χάρη περιχρησισσών μία δέσπονη τοιαύτητα, σαγηνεύτηκε τόσο από την όμορφή της, ώστε δεν έδωσαν να χωρίσει με χωρισμό άμωσος την λίγο έλαφρούτατη γυναίκα του και να παντρευτεί την νεαρή Αμερικανίδα...

Ο Ρούλετ Κρόσμπι πάλι, ένας μεσόκοπος Άγγλος λόρδος, α' είναι ήγειονικό πύσω στην Κομητεία του Κέντ, έρωτεύθηκε την Τζέαν Μάξ Μέρριλ, μία άλλοτε δαχτυλόγραφο α' ένα έπισημο γραφείο του Μπρούκλιν και την παντρεύτηκε μία δωδεκάημερα μετά τη γνωριμία τους στο «Καρόλτον». Ο Άγγλος λόρδος είχε τριετήνοση στην Ποιαριέ με το στείλι ένα «μυνκεν» δέκα όγτώ χρόνων, άναστήματα 1.62 μ. και με κανονικό σωμα, καθώς και με δόξληρη στήληση από τις τελευταίες «εφερασιόν» του, για να διαλέξει μωρίς τοιαύττες για την κόρη του, η οποία βυτερα από λίγες ημέρες έπρόκειτο να γίνει την πρώτη της εμφάνισι στα άνάτσοα του Μπουάργχα, στην έτησια δέξισι τον Άγγλον βασιλέον. Κι' η τύχη ενόνησε την Τζέαν Μάξ Μέρριλ, που είχε το ίδιο άνάτσοα και το κανονικό σωμα της κόρης του έκεντρικού λόρδου. Η γνωριμία τους λοιπόν στο «Καρόλτον» συνεχίστηκε την άλλη ημέρα α' ένα τσάι α' ένα έριστορηματικό ζέντρο των Ήλσιον και κατέληξε, έστερα από μία εβδομάδα, στον έπισημο γάμο τους, στον οποίο παρευρέθη όλη η άγγλική παροχία της κοσμοπόλεως...

Η πιο τυχερή όμως από τις έξη Αμερικανίδες του Πόλ Πουαριέ ήταν η Λη Ρούσοελ, ο αιδεόδης άδηλητός τύπος της μοντέλας νέας, όπως την όνομασαν από την πρώτη στιγμή, η οποία, ούτε λίγο ούτε πολύ, παντρεύτηκε τον πρίγκηπα Σουβάρα, τον γιο του θελικού μαχαργιά του Νεπάλ, ο οποίος, μόλις είχε τελειώσει τις πανεπιστημιακές σπουδές του στο Παρίσι. Η Λη Ρούσοελ έγκατέλειπε άμωσος με τον πολυγαλαμμένο της την Ερώση για την ανσηρόθη Ασία, και δεν θ' άργησει, δίχως άλλο, να καθήσει μία ημέρα ως μαχαργαή στον παραμυθένιο θρόνο του Νεπάλ.

Μά και τ' άλλα δύο «μυνκεν», η Βαρβάρα Χόν και η Ελεάνω Τίσελτον, δεν έμυναν παρανομηνένες. Η πρώτη, όπως μιά αποκαλύπτει η Παρισινή «Ματέν», έγινε γυναίκα του Γάλλου κόμητος ντε Μοριλιάν, ενός από τους μεγαλύτερους χρηματιστάς του Παρισιού, που έχει περιουσία περισσότερο από δεκατέντε έξατομμύρια... Ο κόμης ντε Μοριλιάν είχε συνοδεύσει τη φίλη του, μία τρελή χορεύτρια τον Φολι Μπερζέρο, για να διαλέξει τις θερινές τοιαύττες της από τον οίκο Μόδας του Πόλ Πουαριέ. Έκει λοιπόν, όπως κι' οι άλλοι, γνώρισε τη Βαρβάρα Χόν κι' έγινε κατάλληλος από τη νεανική δροσιά της και το ιδιαίτερο θέλγητρο που έχουν όλες η πραγματικό όμορφες Αμερικανίδες. Στην άζη λοιπόν θέλησε να την κάνει άπόξω φίλη του, στέλνοντας περίπατο την τρελή χορεύτρια. Μά όταν είδε ότι το πενταμορφο «μυνκεν» ήταν άμετάπιστο στο ζήτημα της ήηλης, δέχτηκε πρόθυμα να την παντρευτεί και να την έγκαταστήσει στο πολυτέλες μέγαρο του στη λεωφόρο Μάξ-Μιάν.

Πώς τώρα δημοσιονήθηκε αυτός ο συναρπαστικός θρόνος; Τι έκανε τις Αμερικανίδες να πιστέψουν ότι στις όχθες του Σηροάνα τους περιμένουν τα θαυμάσια του παραμυθίου;... Ο έπαίσιος αυτής της έξοδος των «γκέρλες» του Νέου Κόσμου, προς τον Παλάο, είναι ο περίφημος Παρισινός ομήτης Πόλ Πουαριέ.

Ο Πόλ Πουαριέ είναι, όπως έχετε, ο ομήτης που ντύνει όλες τις περιχρησισσες, όλες τις άριστοκράτισσες κι' όλες τις περίφημες «βεντέττες» του θεάτρου και της όδουης στην Ερώση. Είναι ο άνδρωπος που έχει πάντα έξωτρες ιδέες και με απ' αυτές, έδω και λίγον καιρο, ήταν να προσλάβη ως «μυνκεν» του μονάχα όμορφες Αμερικανίδες! Είδόπισσε λοιπόν άμωσος τον περίφημο Αμεριανό μπρομιο Ρόζεμπεργκ να τον διαλέξει τα έξη όμορφέτερα κορίτσια της Νέας Υόρκης και να τον τα στείλι στο Παρίσι. Απότε η έξη καλλονές θα γίνοντοσαν η βασιλίσσες της όμορφιάς στα πασίγνωστα σαλόνια του, στα οποία συζητεί όλη η διεθνής πλουτοκρατία για να διαλέξει τις καινούριες τοιαύττες της.

Έχετε τώρα τί συνέθη, κατόν αυτού; Τα έξη όμορφα «γκέρλες» που έστίασε ο Ρόζεμπεργκ από τον Νέο Κόσμο στο Παρίσι, βυτερα από την πρώτη τους θεμαθεντική εμφάνισι ως «μυνκεν», άνηρώγησαν — αυτή είναι η κυριολεξία — από θαυμάλιους άριστοκράτες, κι' ο Πόλ Πουαριέ άπόμεινε δίχως «μυνκεν»... Το σάνδαλο αυτό, όπως ήταν φυσικό, προσάλασε ένα δαιμονισμένο φόροιο στο Παρίσι, κι' όλες η έφημερίδες έπι δόξληρες έθδομάδες μιλούσαν για τις έξη όμορφες του Νέου Κόσμου, που είχαν την τύχη να παντρευτούν έξη πασίγνωστους έκατομμυριόχους της Ερώσης! Όσο τώρα για τη ζωή τους και για την έλληκτική αισθηματική τους περικετεια, δεν έμυνε λεπτομέρεια που να μην έξηγιάστηκε και να μη φανερώθηκε στον κόσμο με την άδωσάπιτη δημοσιογραφική άδωκρια...

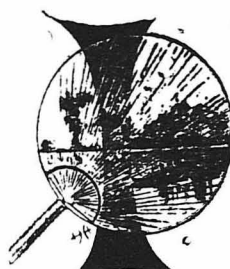
Μαθαίνουμε λοιπόν, ότι από τα έξη όμορφα κορίτσια της Νέας Υόρκης, που παρουσιάστηκαν ως «μυνκεν» στα σαλόνια του Πόλ Πουαριέ, η Μάντιν Ράιτ, έστερα από ένα όνειρο

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

Δ΄.

ΤΑ ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΑ ΦΙΛΙΑ

ΛΟΥ όμως ότι και ο Ρουσόφ, στη «Νέα Έλπίς» του μιά μιλάει για την πίσρα που έδοξίμασε ο ήρωας του, ύστερ' από τα απηγορευμένα φίλια ποδόσφαιρου και πήρε:

«Τό δείπνο, γράφει, συνεχίζονταν και γινόταν πάλιν θορυβώδες. Άφου πραγματική, άληθινή, άγιη αγάπη δέν ύπήρχε, τό κρασί θνάβε και φλυγίζε τους συζυγαίτημονες. Ή κουβέντες δέν ήσαν πειά εδωγένης, προφερές, μά οισορρόμειες και ή κυρίως, άντι νά με γοητέρον με τό καυώματα τους, μούκαναν άποκρουστικήν έντύπωσιν...»

«Ομως ο θόρυβος, ή κουβέντες, τό κρασί, ή πολυτέλεια, μ' έκαναν από τέλος νά γασώ τό νό μου.

«Εί' όταν συνήλαθ, έννοιωσα άπελπισία για τό άνοχο φίλια που άλλάξα με μιά άπ' τίς προσκαλεσμένες από δείπνο κυρίες.»

Αντίς ή εξομολογήσεις έγιναν από άνδρες που έδοξίμασαν τά απηγορευμένα φίλια. Μά ή γυναίκες τί λένε σχετικάς;

Μιά γρηιά κυρία, που στή νεύτα της έπληξε ήρωίς πολλών έρωτων στή Άνάκτορα του Κεραμεικού, γράφει:

«Ή σημερινές νέες γυναίκες έέρουν τους πόνοους και τίς άγωνίες της απηγορευμένης αγάπης. Άγαθούν όσο άναπνοοσε έμεις από χρόνια μας; Τότε, μιά άπιστία, μιά προδοσία έρωτική, έστοίχιζε πολύ άκριβά.»

«Έχοναμε μαύρα άσκρια, πληρώνοντας με μικρές τύψεις τίς λίγες στιγμές της απηγορευμένης ευτυχίας, που άπολαύσαμε. Ναι, ή καρδιά μας πονούσε, γιατί ή απηγορευμένη αγάπη ποτέ δέν κάνει τέλεια εύτυχισμένη τη γυναίκα που άνατάει άληθινά.»

Στή σημερινή όμως έποχή, δέν έχουν τόσες τύψεις. Σήμερα ή αγάπη, κάθε αγάπη, είναι μία διασκεδάσις.

Τή δοκιμάζουν μ' έλαφρότητα, γελώντας. Δέν είναι πειά πιστήριον, είναι ένταλλαγή έλαττωμάτων, απηγορευμένων λόγων, ασφαλισμών εναντίον της ζωής.

Τό απηγορευμένο φίλι σπανίως είναι γλυκό έρωτικό φίλι. Υπάρχει κάποια πίσρα μέσα του, κάποια ντροπή, κάποιος φόβος ή κάποια νοσηρή ιδέα.

Ο Λιαιστικός ποτέ δέν άναφέρει τό απηγορευμένο φίλι με τ' όνομά του. Ο άγνος αυτός ποιητής, που σάν κάθε θνητός άμαρτήσε στών έρωτα και πήρε τη γυναίκα ενός φίλου του, όνομάζει τά απηγορευμένα φίλια «δαιμονικάς τρελλές»!

Έτσι ή ιδέα της άμαρτίας έπάρχει πάντα στή απηγορευμένα φίλια και δηλητηριάζει τόν έρωτα.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΡΙΩΝ

«Ήμουν άδύναμο παιδάκι, κι ήταν ψηλή κι άκαία. Μού χαμογελοοσε και μ' έφώναζε κοντά της. Όρθος στή γόνάτι της έκάθισε τό πρόσωπο και τί μαλλιά της και τό χέρι της κάποτε χείδευτικό και άγαθησάρικο έκανε τάχα πως με χτυπούσε για τή σπάθαιά μου. Πόσες φορές (μ' άλλοίμονο! τί νοιώθει κανείς σ' αυτή τή ηλικία;) πόσες φορές τά χείλη της δέν μου φίλησαν τό πρόσωπο!»

A. ΣΕΝΙΕ

Αυτά είναι τά φίλια που δίνουν έξένοι που ξέρον από έρωτα στους ταγένο κολλιέ άξίας 200.000 φράγκων κι' έπειτα τήν πήρε μαζί του στή Νίκαια, όπου ήταν άγκυροβολημένη ή θαλαμηγός του.

Οι έντεχνες άρραβωνισμένοι θά παντρευθούν άμέσως μόλις γτάσων στήν Γαλινα κι' εγκατασταθούν στή Τόζια, όπου ο βαρώνος Ρουσιδάρα έχει ένα άληθινό βασικό άνάκτορο...

Τί έκανε όμως ο Πόλ Πουαριέ, όταν είδε νά του άταγάγον οι διάφοροι έκατομμυριούχοι τά «μυαννεζέν» του; Είδοποιός άμέσως τόν μπρεσάριο Ρόζμπεργκ νά του βοηθί έξη άμορφα «μυαννεζέν», μά δέν παράλειψε νά του άναφέρη ότι στή συμβόλαιό τους πρόπει νά έπάρχη ο όρος της παραμονής τους ως «μυαννεζέν», τουλάχιστον επί ένα χρόνο! Μ' αυτόν τόν τρόπο ο περιφρονος Παρισινός ράφτης θά εξασφαλίση για τρεις ή τέσσερες «σαζόν» τά «μυαννεζέν» του από τόν Νέο Κόσμο...

Ο μπρεσάριος Ρόζμπεργκ λοιπόν, άρχισε πάλι νά ζητάει καινούργια «γκρόλς» στήν Άμερική, άναγγέλλοντας με κάθε διαφημιστικό μέσο, ότι «ένα συμβόλαιο μαζί μου σημαίνει τήν διασημότητα, τήν περιουσία και τόν γάμο μ' έναν Είρωπαίο έκατομμυριούχο!» Κι' έτσι, όλα τά κορίτσια τούρου του Νέου Κόσμου, ένα πριν φιλοδοξούσαν νά γίνονυν «άστέρ» του κινηματογράφου, σήμερα όνειρεύοντα νά προσληφθούν ως «μυαννεζέν» από τόν περιφρονο Παρισινό ράφτη Πόλ Πουαριέ, για νά κάνουν τήν τύχη τους.

αργαίους.

Έχει κάποιο γοστό αυτό τό φίλι, ποίνω για τόν ένα συνήθεια και για τόν άλλο τραούρα, πόθος, άγνοια, περιέργεια, ήδονή.

Τό ξύπνημ' αυτό του έρωτα, αυτή ή πτώσι από τόνειρο στήν πραγματικότητα, άλλοι τήν έννοιωσαν σάν γλυκά κι' άλλοι σάν πόνο.

Ένας ήρωας του Κεραμεικού έννοιωσε τό ξύπνημ' αυτό μ' ένα φίλι της νοινός του.

Ο Ρουσόφ πάλιν μιάς τό περιγράφει τό φίλι αυτό σάν κάτι τό άνόσιο και γεμάτο τύψεις:

«Ή μέρα που περισσότερο σοδοοοον, τώρα έπεριμένει, ήθε επί τελούς... Πρώτη φορά θρέθηκα στήν άγκαλία εκείνης που άγαποοσα. Ύψήρα εύτυχής; Όχι. Κάποια θλίψη, που δέν μπορώ νά τήν περιγράψω άκριβώς, έσπασμάκιζε τήν εύχαρίστησί μου.»

Ένας άλλος όμως θυμάται με λαχτάρα τήν πρώτη του έρωτική συγκίνησι. Ή άγαπημένη του, έμίλησε έαρινικά, άπότομα, τά χείλη του, όπως άράζει κανείς ένα φρούτο, που άρχίζει νά ώριμάζει:

«Μού προέβλεψε φόβο. Τό έκαστάλαζε, και πιανούσε μου τό σαγόνι με τό χέρι της, μού άσασήκωσε νευρικά τό κεφάλι και σκόδοντας στή χείλη μου, μού έλεγε έρωτικά λόγια, που δέν τάκοωνα καλά γιατί τ' αυτία μου έβούζαν.»

Άς άκούοοοσε τώρα και μιά γυναίκα, που διηγείται πως έννοιωσε τό έρωτικό ξύπνημα. Τι ήξερε για τό φίλι; Λίγα πράγματα. Πώς έννούνται τ' ό χείλη και πως αυτό φέρνει ένα γλυκό μυσθίσι. Ή ντροπή παλεύει με τήν περιέργεια μέσα της. Ή τύχη — τάχα μόνο ή τύχη; — τή φέρνει ένα κολοκαριότιζο μεσημέρι στών κρηό άπ' όπου θα περνούσε έξένης που ή ματιά του τήν τράζει. Και γράφει, ίστοφώντας τό έρωτικό της ξύπνημα:

«Τό κεφάλι μου έγυριζε. Μού σαινόνταν πως τά πόδια μου έπατοοσαν σ' ένα χαλί από ροδόσουλια κι' όλα τάση τάστα σαν χείλη άνογιμένα που έγύρανε τα δικά μου.»

Έκλεισαν τό μάτι και περμάνε τό θεο και μοισοο φίλι. Κι' άκόμα νοιώθει τη φλογα του!...

ΤΑ ΠΟΝΕΜΕΝΑ ΦΙΛΙΑ

Ναι, έπάρχον και πονεμένα φίλια. Είναι τά φίλια σάν άνδρών ή τών γυναικών που έχον φτάσει στή κοτώρη τών γερατειών.

Ο Ρουσόφ περιγράφει έναν τέτοιον έρωτα, μεταξύ ενός νέου και μιάς γυναίκας ήλικιωμένης, μά ποιητής άόμοια, που ή καρδιά της είχε όλη τη θέρμη της νεότητος:

«Κάναμε περίπατο έδώ από τήν πόλι. Ήμουν ελαπρετικά συγκινημένος, νοιώθοντάς τήν πλάτ μου. Ο έρωτας τήν έκανε χαριτωμένη. Τής έδινε όλη τήν άκτισοβλία της πρώτης νεότητος. Είχε στή χάδια της τόση τέχνη, που θά έστρέλλαινε όχι μόνο ένα άνήερο παιδί σαν και μένα, μά κι' έναν ώμοιο άνδρα.»

«Άεαφια, ή κυρία Λαρνάς δέκοψε τη σιωπή μας και περνώνας τό μπράσο της στή λαϊού μου, μά έβήλινε τρυφερά, γλυκά στή στήνα.»

Κι' αν ήσαι έκαστο χρόνο, πάντα θα θυμώμαι με λαχτάρα τό φίλι εκείνο της χαριτωμένης γυναίκας, αν κι' έν ήταν ούτε ώμοιο, ούτε νεά...»

Άκούοοτε τώρα σχετικάς και τό τραούδι του Γάλλου ποιητού Ρουσόφ, γέρον πιά, στήν πολυαγαπημένη του Ιωάννα:

«Ιωάννα, όταν σε φίλω, μού λες πως τά μαλλιά μου άσπρισαν, κι' όταν με φίλας φαιχνει με τά χέρια νά βρης ένάμεσα στή μαλλιά μου τίς άσπρες τρίχες.»

Μά στούς έρωτας αυτούς οι νέοι βαριούντα στή τέλος κι' οι γέρονι κοραζόντα. Κι' είναι θλιβερά τά φίλια αυτά, είναι πονεμένα.

Άκούοοτε τέλος μιά θλιωμένη έκαιρησθησι μιάς ήλικιωμένης γυναίκας:

«Τόν αγαπώ! Ή νεανική του περιέργεια έξύπνησε μέσα μου θεσάμενοους πόθοους. Νοιώθω τόν έαυτό μου ένανειωμένο μ' όλα τάσπρα μου μαλλιά. Κάτω από τά φίλια του λιώνω από εύτυχία κι' από ντροπή μαζί. Κι' όταν με κιντάει πολλήν ώρα με τό καθόρι του έλέμματος, που μέσα του σπιθίζει έρωτας, μά μιά περιέργεια και μιά παθάρικη σκληρότης, σοδοομαι πως θα έβλη τά γέλια για τή δόστυχη, τή ζαρωμένη και γελοία άγαπημένη του...»

Ο πόθος τών φίλων και τών χαδιών με συνταράζει και με άσχημίζει. Άλλοίμονο! Θα μποροοσα νάμαι μητέρα του και ντανιά τών παιδιών του!...

Φριζότ και σκληρό αίτηγμα, ποίνω άληθινά αυτές ή άγάπες! Και τά φίλια τους, πληγές βαθειές και πονεμένες, αυτά τά φίλια τους τά χωρίς έρωτα... Κι' όμως έπάρχον έρωτες τού είδους αυτού, έρωτες παράταροι στήν ήλικία τών άγαπητόνων προσώπων, που καιόν, φλογίζον, παραφέρουν.

Ή φωτιά τους όμως είναι ή τελευταία άναλασπή της φλόγας που σβύνει... Τά φίλια τους, τά τόσο πονεμένα, οι τελευταίοι γλυκέρι σπασιό τον, τό φηροσραγητό τους.

Φιλιά γεμάτα δόνη... Φιλιά γεμάτα υφέλι και γαριόλα... Φιλιά γεμάτα άγνοία και πόνο!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια,

